RAPUNZEL

Design grafic şi ilustraţii : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuţă
© 1997 Ovale Publications Inc.
278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8
Tipărit în China
Printed in China

RAPUNZEL

OVALE

Odată demult trăiau un bărbat şi o femeie care îşi doreau din tot sufletul un copilaş. În cele din urmă, dorința li se împlini.

Aşteptându-şi sorocul, femeia privea uneori pe fereastră, în grădina vecină, unde creştea din belşug un soi de lăptucă tare gustoasă, numită prin partea locului „Rapunzel".

Dar aceea era grădina unei vrăjitoare şi nimeni nu se încumeta să intre acolo.

După un timp, femeia nu-şi mai putea lua gândul de la lăptuca cea ispititoare, iar în cele din urmă îşi pierdu cu totul pofta pentru orice alte bucate. Îngrijorat peste poate, bărbatul hotărî să se strecoare pe furiş în grădină, după căderea nopții şi să culeagă niscai lăptuci pentru iubita lui soață.

Dar după ce se înfruptă, pe femeie o cuprinse o poftă şi mai mare. Astfel, omul îşi luă inima în dinți şi se furişă din nou în grădina vrăjitoarei.

De astă dată însă, vrăjitoarea îl prinse asupra faptei :

— Cum îndrăzneşti să-mi furi din lăptuci? scrâşni ea.

Speriat, omul îi povesti despre pofta neostoită a nevestei sale pentru lăptuca cu pricina.

— Culege câte lăptuci vrei, îi spuse atunci vrăjitoarea, dar să-mi dai în schimb pruncul de îndată ce se naşte.

Bietul om, de spaimă, se învoi.

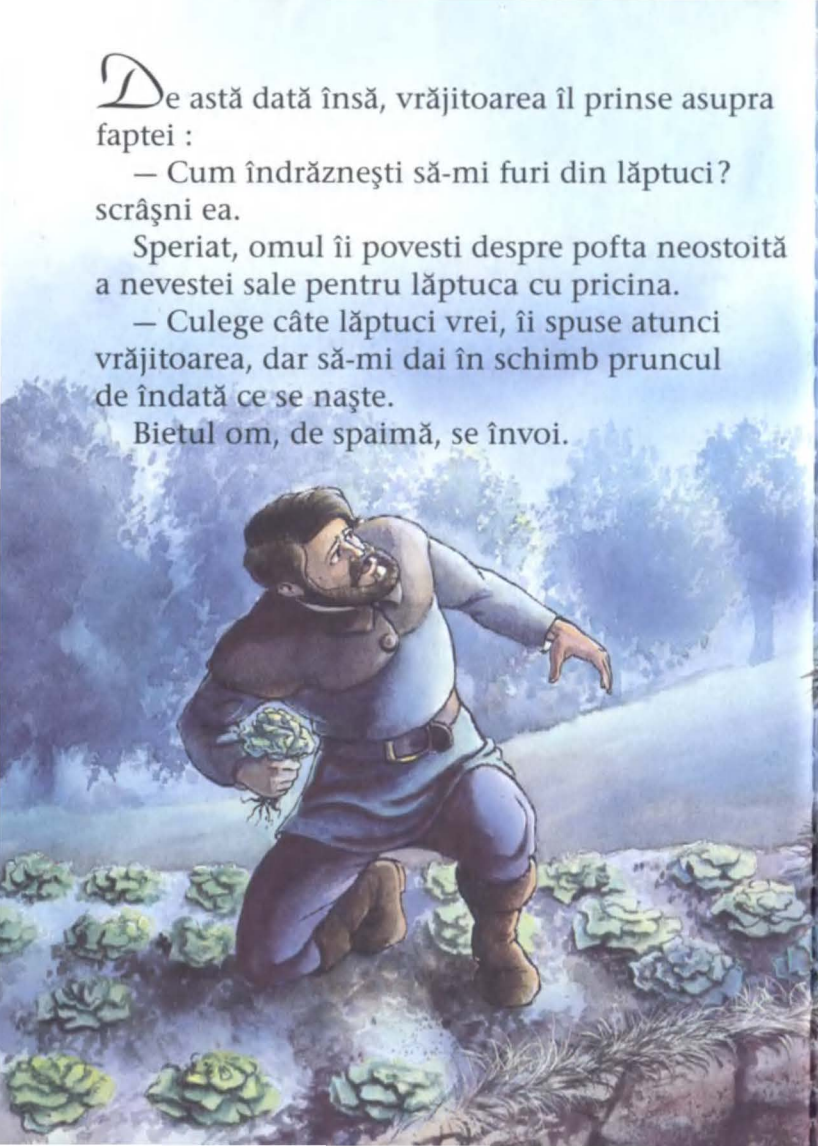

Abia veni pe lume fetița, că vrăjitoarea se înfățișă pe dată, după învoială şi o luă cu sine. Îi puse numele Rapunzel.

Fetița crescu şi se făcu atât de frumoasă, încât vrăjitoarea hotărî să nu îngăduie nimănui să-i vadă chipul.

Când fetița împlini doisprezece ani, vrăjitoarea o închise într-un turn din adâncul codrului. Turnul nu avea porți, astfel încât, de câte ori venea să o vadă pe fetiță, vrăjitoarea îi striga :

— Rapunzel, Rapunzel, dezleagă-ți cosița!

Atunci fata își cobora cosița împletită pe fereastră, iar vrăjitoarea se cățăra până în odaia ei.

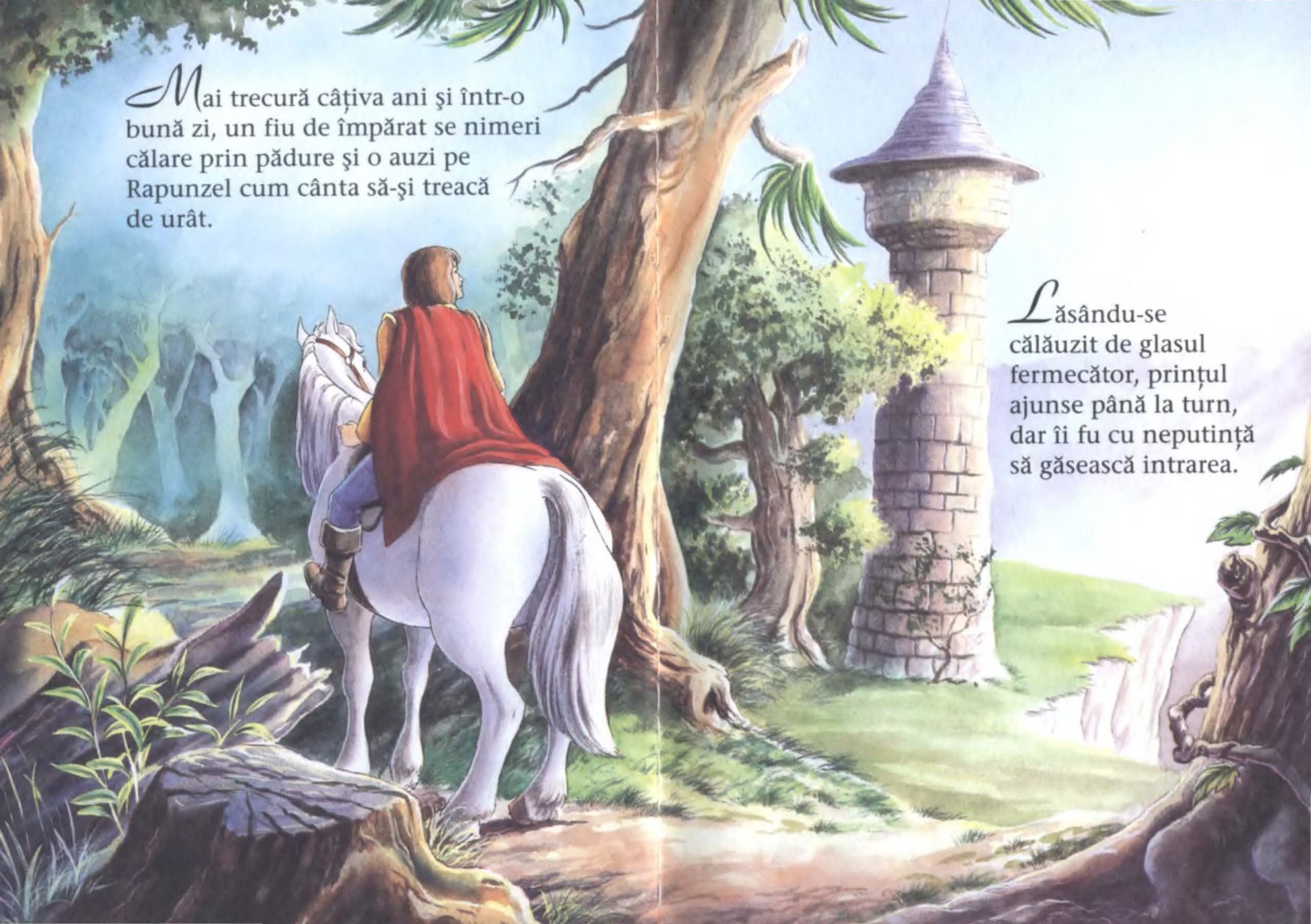

Mai trecură câțiva ani şi într-o bună zi, un fiu de împărat se nimeri călare prin pădure şi o auzi pe Rapunzel cum cânta să-şi treacă de urât.

Lăsându-se călăuzit de glasul fermecător, prințul ajunse până la turn, dar îi fu cu neputință să găsească intrarea.

Sub vraja vocii de cleştar a fetei, paşii îl purtară pe prinț înapoi la turn în fiecare zi.

Într-o zi, din ascunzătoarea sa, o văzu sosind pe vrăjitoare şi o auzi strigând :

— Rapunzel, Rapunzel, dezleagă-ți cosița!

La rostirea acestor vorbe, o cosiță de păr se lăsă în jos de la fereastră, până la temelia turnului.

„Dacă numai astfel se poate pătrunde înăuntru, voi urma şi eu aceeaşi cale“, îşi zise el.

Cum plecă vrăjitoarea, prințul strigă :

— Rapunzel, Rapunzel, dezleagă-ți cosița!

Şi apoi se cățără până la fereastră.

Când dădu cu ochii de prinț în odaie, Rapunzel încercă un moment de spaimă, căci era prima dată că vedea chip omenesc. El îi povesti atunci frumoasei cum fusese fermecat de glasul ei şi apoi o ceru de soție.

Dar Rapunzel nu putea nicicum părăsi turnul. Prințul făgădui să-i aducă în fiecare zi câte un ghem de mătase, din care ea avea să împletească o scară lungă.

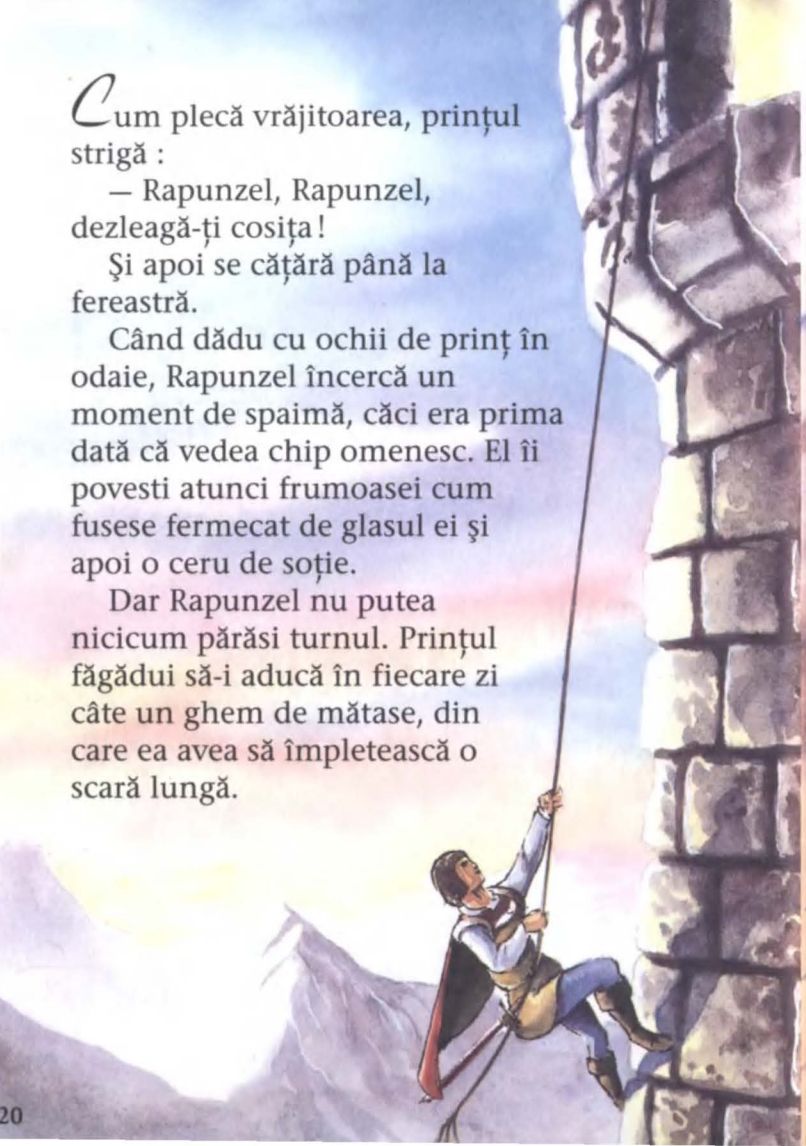

Prinţul venea în taină în fiecare seară. Dar într-o zi, luând-o gura pe dinainte, fata o întrebă pe vrăjitoare :

— Cum se face că eşti cu mult mai grea decât prinţul?

— Cum de-ai îndrăznit să mă înşeli şi să-mi nesocoteşti voia? urlă vrăjitoarea furioasă şi pe loc îi reteză cosiţa.

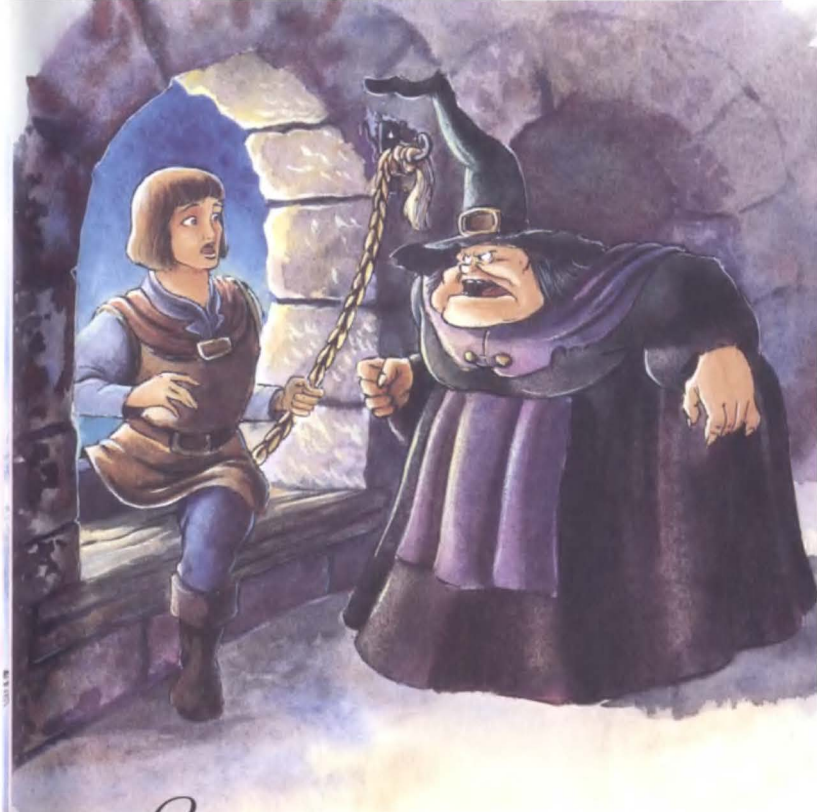

Rostind apoi un descântec, o trimise pe Rapunzel într-un meleag îndepărtat. După care înnodă la fereastră cosiţa retezată şi se puse să aştepte sosirea prinţului. Când acesta pătrunse în încăpere, vrăjitoarea îi strigă :

— Micuţa ta privighetoare şi-a luat zborul şi nici c-o vei mai vedea vreodată.

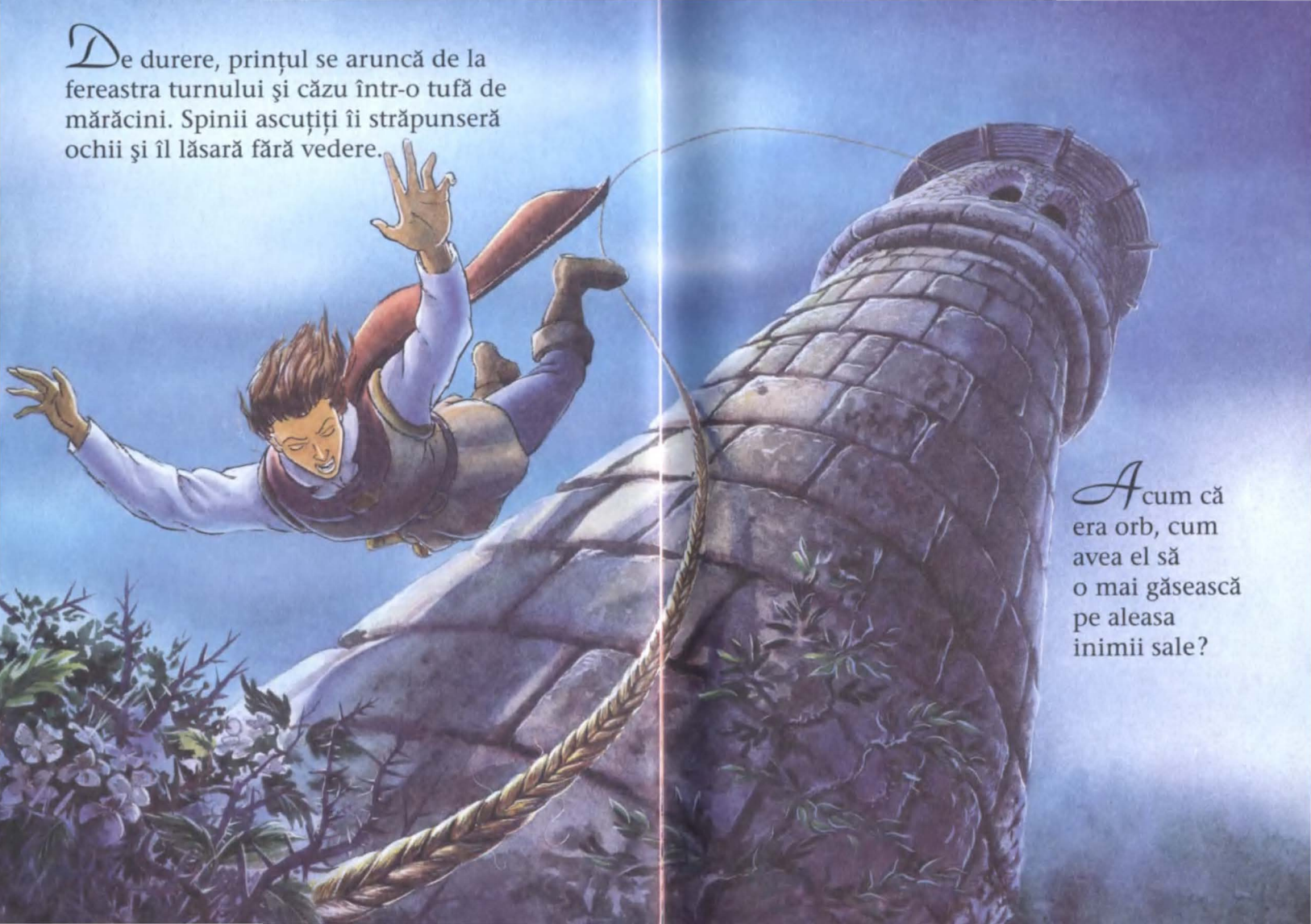

De durere, prințul se aruncă de la fereastra turnului şi căzu într-o tufă de mărăcini. Spinii ascuțiți îi străpunseră ochii şi îl lăsară fără vedere.

Acum că era orb, cum avea el să o mai găsească pe aleasa inimii sale?

Zile şi luni
de-a rândul, prinţul
rătăci prin pădure,
plângându-şi iubirea
pierdută.

Într-o zi, îi ajunse la urechi un cântec trist. Glasul era atât de frumos, încât prinţul îl recunoscu pe dată şi alergă înspre el, strigând numele fetei.

Rapunzel se aruncă la pieptul lui. Lacrimile ei de fericire scăldară ochii prințului, iar acesta își redobândi pe loc vederea.

Rapunzel și prințul făcură nuntă mare și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

MICUL MEU SIPET CU POVEȘTI DE FRAȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE